

КОНЦЕПТУАЛЬНА ОСНОВА ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОЇ БІЗНЕС-ВЗАЄМОДІЇ У ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙНІЙ ІНДУСТРІЇ

THE CONCEPTUAL BASIS OF PUBLIC-PRIVATE BUSINESS-MANUFACTURERS IN THE TELECOMMUNICATIONS INDUSTRY

Поява та розвиток підприємництва на приватній формі власності обумовлює формування взаємовідносин на бізнес-основі між державними інституціями та приватними секторами з приводу об'єднання зусиль для отримання соціально-економічних результатів та задоволення потреб суспільства. Ці відносини проявляють себе у різних моделях, які повинні задовольнити потреби у національному суспільстві. У більшості провідних країнах міжнародного простору основою партнерської взаємодії між державними інституціями та приватним сегментом макроекономічного середовища є взаємодія, діалог і співробітництво у створенні доданої вартості та задоволення соціально-економічних потреб суспільства. Державно-приватне партнерство в умовах перебудови національної економіки виступає стратегічною моделлю відновлення та модернізації господарського комплексу країни, вирішення пріоритетних безпекових, виробничих, торгових, економічних, фінансових, науково-технічних, екологічних та інших соціально-економічних питань шляхом взаємодії та об'єднання ресурсного потенціалу державних інституцій і приватного сектору країни. Висока ефективність державно-приватної взаємодії, як економіко-правової форми взаємодії державних інституцій та суб'єктів приватного бізнес-середовища, доведена досвідом значної кількості провідних країн глобального простору.

Ключові слова: державно-приватне партнерство, інформаційно-телекомунікаційна галузь, бізнес-взаємодія, підприємницьке співробітництво, державне регулювання.

Появление и развитие предпринимательства на частной форме собственности обуславливает формирование взаимоотношений на бизнес-основе между государ-

ственными институтами и частными секторами по поводу объединения усилий для получения социально-экономических результатов и удовлетворения потребностей общества. Эти отношения проявляют себя в различных моделях, которые должны удовлетворить потребности в национальном обществе. В большинстве ведущих странах международного пространства основой партнерского взаимодействия между государственными институтами и частным сектором макроэкономической среды является взаимодействие, диалог и сотрудничество в создании добавленной стоимости и удовлетворения социально-экономических потребностей общества. Государственно-частное партнерство в условиях реструктуризации национальной экономики выступает стратегическим моделью восстановления и модернизации хозяйственного комплекса страны, решения приоритетных безопасности, производственных, торговых, экономических, финансовых, научно-технических, экологических и других социально-экономических вопросов путем взаимодействия и объединения ресурсного потенциала государственных институтов и частного сектора страны. Высокая эффективность государственно-частного взаимодействия, как экономико-правовой формы взаимодействия государственных институтов и субъектов частного бизнес-среды, доказана опытом значительного количества ведущих стран глобального пространства.

Ключевые слова: государственно-частное партнерство, информационно-телекоммуникационная отрасль, бизнес-взаимодействие, предпринимательское сотрудничество, государственное регулирование.

УДК 334.021.1:351.330.3

Дименко Р.А.¹

к.е.н., завідувач кафедри підприємництва, торгівлі та біржової діяльності
Навчально-науковий інститут менеджменту та підприємництва
Державний університет телекомунікацій

Ruslan Dymenko

State University of Telecommunications

The emergence and development of privately owned entrepreneurship leads to the formation of business-based relationships between government institutions and the private sector to join forces to obtain socio-economic results and meet the needs of society. These relations manifest themselves in various models that must meet the needs of national society. In most leading countries of the international space, the basis of partnership between government institutions and the private segment of the macroeconomic environment is interaction, dialogue and cooperation in creating added value and meeting the socio-economic needs of society. Public-private partnership in the restructuring of the national economy is a strategic model for the restoration and modernization of the economic complex of the country, addressing priority security, production, trade, economic, financial, scientific, technical, environmental and other socio-economic issues through interaction and pooling of resource potential public institutions and the private sector. The high efficiency of public-private interaction as an economic and legal form of interaction between public institutions and private business environment has been proven by the experience of a large number of leading countries in the global space. In recent periods, one of the main forms of public-private cooperation is a concession. It should be noted that the legal regulation of such interaction between the subjects of the national macroeconomic environment has existed since the independence of the country, but concession projects were few, and it should be noted that they are not effective. Only some projects in the energy-saving segment of the national economy have become positive. State and regional institutions should promote the implementation of public-private cooperation projects through the introduction of appropriate institutional changes, as well as through appropriate political and economic tools (guarantees, subsidies, benefits and other forms of support).

Key words: public-private partnership, information and telecommunication, business sphere, business activity, state regulation.

¹ ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-6980-8038>

Постановка проблеми. Незважаючи на наявність із 2010 року нормативно-правових актів, які регулюють взаємодію державних інституцій із приватними суб'єктами господарювання на договірній основі, необхідно зазначити, що окремі питання регулювання, участі та підтримки бізнес-взаємодії держави й приватного сектору у телекомунікаційній індустрії досліджено недостатньо та потребує відповідної концептуальної підтримки.

Фактично недосконаліми залишаються у телекомунікаційній сфері питання синтезу державної та приватної форми власності з метою розвитку національної економіки та фінансування науково-технічних, виробничих, соціальних, екологічних та інших проектів, які мають вагоме значення для розвитку країни.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Загальнометодологічну основу співпраці державних інституцій і суб'єктів приватного бізнес-середовища, механізми її взаємодії висвітлено у наукових працях: В. Албеда, Б. Данилишина, В. Варнавського, В. Вакуленко, Д. Бондаренко, О. Вінник, М. Джеррарда, А. Заскалкіна, Я. Казюк, В. Круглова, К. Павлюка, А. Клименко, О. Михеєва та ін.

Постановка завдання. Метою статті є визначення засад побудови державно-приватного партнерства у інформаційно-телекомунікаційній галузі.

Виклад основного матеріалу дослідження. Організаційно-правові засади взаємодії державних партнерів з приватними партнерами та основні принципи державно-приватного партнерства на договірній основі регулюються Законом України «Про державно-приватне партнерство» [1].

Відповідно з Законом України «Про державно-приватне партнерство», державно-приватне партнерство – це співробітництво між державними та регіональними інституціями країни, юридичними або фізичними особами, що здійснюється на основі відповідного договору.

Державно-приватне партнерство – це система відносин між органом публічної влади (управління) та суб'єктом приватної власності, у якій останній надається більша роль у плануванні, фінансуванні й реалізації певної послуги для населення, аніж при використанні традиційних процедур співпраці (наприклад, тендеру), і менша, ніж при використанні механізму приватизації. Захист державних інтересів гарантується через інституційні основи, положення нормативних актів та укладених договорів [2].

Таким чином, державно-приватне партнерство виокремлює співпрацю державних інституцій та суб'єктів господарювання з приватною формою власності. В умовах сьогодення державно-приватне партнерство реалізується за рахунок передачі державних активів в приватний сектор, який здійснює оперативне та тактичне управління ними,

а також організує науково-технічну підтримку, забезпечує розбудову інфраструктурних проектів і надає суспільно важливі послуги або сервіси.

В останні періоди однією з основних форм державно-приватної взаємодії є концесія.

Згідно Закону України «Про концесію», концесія – це форма здійснення державно-приватного партнерства, що передбачає надання концесіодавцем концесіонеру права на створення та/або будівництво (нове будівництво, реконструкцію, реставрацію, капітальний ремонт та технічне переоснащення), та/або управління (користування, експлуатацію, технічне обслуговування) об'єктом концесії, та/або надання суспільно значущих послуг у порядку та на умовах, визначених концесійним договором, а також передбачає передачу концесіонеру переважної частини операційного ризику, що охоплює ризик попиту та/або ризик пропозиції [3].

Необхідно зазначити, що нормативно-правове регулювання такої взаємодії між суб'єктами національного макроекономічного середовища існувало з часів здобуття незалежності країни, але концесійні проекти були нечисленими, і особливо необхідно відмітити, не ефективними. Позитивними стали лише деякі проекти у енергозберігаючому сегменті національної економіки.

Фактори, які вплинули на розвиток державно-приватної взаємодії:

- лібералізація у національному макроекономічному середовищі;
- неефективний менеджмент зі сторони держави щодо управління бізнес-процесами на державних підприємствах;
- відсутність інвестиційної можливості на державному та регіональному рівнях, які забезпечать модернізацію та розширення діяльності на підприємствах державної форми власності.

Суб'єкти бізнес-середовища мають наступні переваги в контексті підприємницької діяльності:

- інвестиційна зацікавленість у капіталовкладеннях;
- підприємницька мобільність;
- швидкість прийняття рішень;
- підтримка нововведень;
- стратегічна вмотивованість.

Державні та регіональні інституції повинні сприяти реалізації проектів державно-приватної взаємодії шляхом запровадження відповідних інституційних змін, а також за рахунок відповідного політично-економічного інструментарію (гарантій, субсидій, пільг та інших форм підтримки).

Європейський досвід показує основні переваги державно-приватної взаємодії:

- ефективність використання активів, які належать державним інституціям та органам місцевого самоврядування;
- залучення додаткового інвестування;

- державні гарантії;
- мінімізація ризиків.

Базові причини запровадження державно-приватної взаємодії у національному макроекономічному середовищі країни:

- дефіцит інфраструктурної підтримки розвитку національної економіки;
- бюджетні обмеження на всіх рівнях;
- ефективність державних капіталовкладень;
- непрозорість в системі управління державної форми власності.

Сучасній економічній діяльності в сфері державно-приватного партнерства та взаємодії властиві наступні риси:

- зростання результатів операційної діяльності господарюючих суб'єктів;
- збільшення масштабів руху капіталів;
- збільшення науково-технічних досліджень, які сприяють інноваційній діяльності у національній економіці;
- збільшення людського капіталу;
- розвиток інформаційно-комунікаційного простору;
- створення транспортної інфраструктури;
- поглиблений ступінь міжнародного співробітництва.

Однією із важливих проблем стабільного економічного розвитку національної економіки є незадовільний стан інфраструктурного компонента країни.

У 2018 році національна економіка втратила дві позиції в Global Competitiveness Index (GCI – індекс глобальної конкурентоспроможності) Всесвітнього економічного форуму та зайняла 85-ту позицію зі 141 країн міжнародного середовища. У фінансовому сегменті рейтинг країни опустився до 136-ї позиції (–19 позицій). Несильно погіршилися індикатори впровадження інформаційно-комунікаційних технологій – 78 позиція, макроекономічна стабільність – 133 та інноваційні можливості – 60 позиція. За період 2017-2018 роки покращуються позиції України за критеріями інституціонального розвитку де ми займаємо 104 позицію (+6 позицій); розвиток бізнесу – 85 позиція. Але на превеликий жаль, зберегла колишню позицію щодо розвитку інфраструктури – 57 позиція.

Зазначені індикатори показують необхідність пошуку організаційно-правових та соціально-економічних складових механізму взаємодії між державними інституціями та суб'єктами господарювання з приватною формою власності, які забезпечать пріоритетну комунікативну стратегію взаємодії між ними з метою розвитку національної економіки та її структурних одиниць.

Бізнес-взаємодія як процес і результат комунікації вимагає наявності певних організаційно-адміністративних та нормативно-правових засад для реалізації співпраці державних інституцій.

Зауважимо, для того, щоб бізнес-взаємодія здійснювалася ефективно, кожен її суб'єкт повинен мати визначені орієнтири та повноваження. Бізнес-взаємодія дозволяє суб'єктам створити умови, які забезпечать ефективність об'єкту функціонування та отримати заплановані (прогнозовані) результати.

У сучасному міжнародному бізнес-середовищі, державно-приватна бізнес-взаємодія визначається як транспарентна система соціально-економічних відносин між державними інституціями та суб'єктами господарювання з приватною формою власності, яка використовується як інструмент стратегічного розвитку на регіональному, національному, міжнародному та глобальному рівнях. Державно-приватна бізнес-взаємодія розглядається як цілеспрямовані бізнес-проекти, які реалізуються державними інституціями та суб'єктами господарювання з приватною формою власності, на об'єктах будь-якої форми власності, але з орієнтацією на соціально-економічну ефективність.

Для телекомунікаційної індустрії державно-приватна бізнес-взаємодії це:

- підприємницьке співробітництво між державними інституціями та галузевими суб'єктами господарювання з приватною формою власності;
- модель господарювання, яка забезпечить модернізації телекомунікаційної інфраструктури з метою надання сучасних та якісних, у тому числі суспільно важливих, інформаційно-комунікаційних послуг і сервісів;
- відносини на всіх рівнях господарювання (національний, регіональний, міжрегіональний міжнародний, глобальний);
- здійснюється на договірних засадах;
- механізм збільшення соціально-економічних результатів від внутрішньогалузевої господарської діяльності;
- один із напрямів забезпечення стратегічного розвитку телекомунікаційної індустрії.

У рамках здійснення державно-приватної бізнес-взаємодії можуть укладатися договори: оренди, лізингу, спільної діяльності, управління майном, концесія, інвестиційний договір, змішаний договір та інші незаборонені діючим законодавством договори. Об'єктами державно-приватної бізнес-взаємодії повинні бути не тільки об'єкти, що перебувають у власності держави або територіальних громад. Форми державно-приватної бізнес-взаємодії для суб'єктів телекомунікаційної індустрії представлені на рис. 1.

Також необхідно зазначити, що інфраструктурне середовище значно сильно пронизує та впливає на державно-приватну бізнес-взаємодію, у тому числі для суб'єктів телекомунікаційної індустрії.

Сфера інформаційно-комунікаційних послуг і сервісів залишається основним сегментом національної економіки, яка постійно впроваджує інноваційні продукти та технології, параметрично

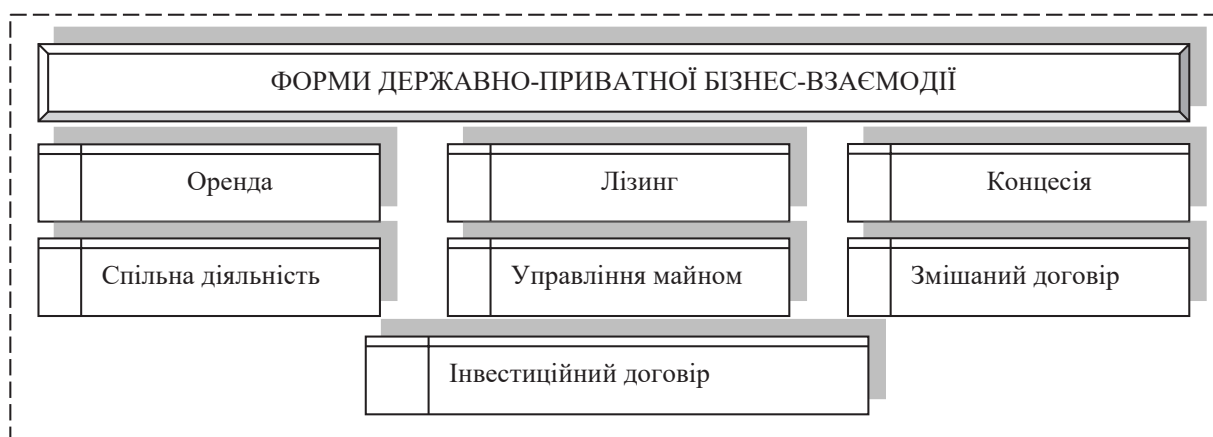

Рис. 1. Форми державно-приватної бізнес-взаємодії для суб'єктів телекомунікаційної індустрії

розвивається й забезпечує високі темпи росту та розвитку відповідних послуг і сервісів.

Основні риси моделі державно-приватної бізнес-взаємодії для суб'єктів телекомунікаційної індустрії це: прозорість системи співробітництва; права управління об'єктом державно-приватної бізнес-взаємодії; спільне користування або експлуатація об'єктів телекомунікаційної індустрії; вичерпний перелік прав та обов'язків суб'єктів державно-приватної бізнес-взаємодії; визначення соціально-економічної складової в результатах державно-приватної бізнес-взаємодії; пропорційний розподіл ризиків у процесі здійснення державно-приватної бізнес-взаємодії; легальне походження інвестиційних ресурсів; збільшення людського капіталу; довгострокові відносин на паритетних засадах.

Переваги моделі державно-приватної бізнес-взаємодії для суб'єктів телекомунікаційної індустрії: отримання підвищеної результативності від впровадження діяльності на ринку інформаційно-комунікаційних послуг і сервісів; ефективності управління об'єктами будь-якої форми власності; удосконалення якості соціально-значущих інформаційно-комунікаційних послуг і сервісів для фізичних та юридичних осіб; створення адекватних умов застосування передових технологій на ринку телекомунікаційної індустрії; здійснення інноваційної діяльності; оптимізація витрат соціально-значущих інформаційно-комунікаційних послуг і сервісів для фізичних та юридичних осіб; вихід на міжнародні ринки інформаційно-комунікаційних послуг і сервісів; конкурентоспроможність суб'єктів на міжнародних ринках телекомунікації.

Необхідно також відмітити, що Закон України «Про державно-приватне партнерство» виокремлює ширший перелік державної підтримки суб'єктів господарювання, право набуття часткової власності на новостворене (побудоване) за відповідним договором нерухоме майно, а Закон України «Про концесію» деталізує процедуру визначення

приватного партнера та надає практичні поради стосовно застосування міжнародного права, яке не суперечить національному. На превеликий жаль, у перелічених правових актах відсутній наголос на механізми входження державних інституцій або місцевих органів влади (територіальних громад) у діяльність суб'єктів господарювання з приватною формою власності.

Одним із яскравих прикладів державно-приватної бізнес-взаємодії була до приватизації ПАТ «Укртелеком» – національний оператор телекомунікаційних послуг і сервісів, яка продовжує надавати комплексних послуг, у тому числі соціально-значущих – фіксованого зв'язку.

ПАТ «Укртелеком» приймає участь у соціальній програмі підтримки незахищеної категорії громадян, яких забезпечує пільговими інформаційно-комунікаційними послугами і сервісами за кліринговим принципом із державними інституціями та іншими суб'єктами господарювання.

Таким чином бізнес-взаємодія забезпечує матеріальні, фінансові, трудові та інформаційні потоки, які є складовими логістичного потоку в господарській системі.

Необхідно зазначити, що інфраструктурний компонент, який забезпечує та підтримує телекомунікаційну індустрію не в повній мірі відповідає сучасним та майбутнім потребам існуючих суб'єктів, які надають інформаційно-комунікаційні послуги та сервіс. На превеликий жаль, у Стратегії сталого розвитку «Україна 2020», яка було запроваджена у 2014 році серед напрямків реформування за вектором стратегічного розвитку була задекларована реформа в інфраструктурній сфері, зокрема в телекомунікаційній індустрії. Справжній стан телекомунікаційної інфраструктури є визначальним компонентом інвестиційно-інноваційної привабливості територій. У Національній доповіді Президента України «Цілі сталого розвитку України на період до 2030 року» наголошується, що до зазначеного терміну повинно бути здійснено

«створення стійкої інфраструктури, сприяння всеохоплюючій і сталій індустріалізації та інноваціям». Необхідно зазначити, що на протязі всіх років незалежності постійно на державному рівні приймаються рішення щодо покращення інфраструктури, у тому числі інформаційно-комунікаційної, але, на превеликий жаль, вона досі знаходиться на незадовільному рівні.

Причинами незадовільного стану в інфраструктурному сегменті телекомунікаційної індустрії, крім дефіциту державних інвестицій в телекомунікаційну інфраструктуру, необхідно зазначити неринковий характер надання деяких послуг і неякісний (неефективний) менеджмент в державній сфері.

Інформація Світового банку щодо кількості проєктів державно-приватної бізнес-взаємодії у телекомунікаційній індустрії та обсяги інвестицій у проєкти державно-приватної бізнес-взаємодії у телекомунікаційній індустрії за період 1994-2014 рр. свідчить про зменшення державно-приватної бізнес-взаємодії у телекомунікаційній індустрії за визначений інтервал часу та показує необхідність удосконалення процесу державно-приватної бізнес-взаємодії на ринку інформаційно-комунікаційних послуг і сервісів.

Успішне впровадження моделі державно-приватної бізнес-взаємодії для суб'єктів телекомунікаційної індустрії передбачає наявність у національному макроекономічному середовищі певних передумов:

- політичної підтримки процесу реалізації проєктів бізнес-взаємодії суб'єктів телекомунікаційної індустрії;
- розширення внутрішньогалузевого інвестиційного середовища;
- запровадження уніфікованого нормативно-правового забезпечення на ринку інформаційно-комунікаційних послуг і сервісів;
- транспарентність у системі державного регулювання телекомунікаційної сфери;
- застосування форсайт-технології, яка забезпечить спробу заглянути у майбутнє розвитку телекомунікаційної індустрії;
- обґрунтований розподіл ризиків між учасниками державно-приватної бізнес-взаємодії;
- прозорість та ефективність дій у процесі створення та функціонування моделі державно-приватної бізнес-взаємодії;
- сприятливе макроекономічне становище у країні;
- суспільна підтримка реалізації проєктів державно-приватної бізнес-взаємодії;
- міжнародна підтримка процесів державно-приватної бізнес-взаємодії у телекомунікаційній сфері.

Основні етапи процесу формування та реалізації моделі державно-приватної бізнес-взаємодії у телекомунікаційній індустрії зображені на рис. 2.

Запропонована модель державно-приватної бізнес-взаємодії у телекомунікаційній індустрії забезпечить ефективне функціонування суб'єктів на ринку телекомунікації, у яких поєднані дві форми господарювання, державна та приватна, що у кінцевому результаті забезпечить доступність, повноцінність та безперервність надання інформаційно-комунікаційних послуг і сервісів з урахуванням соціально-економічної значущості.

Синергетичний ефект у результаті реалізації моделі державно-приватної бізнес-взаємодії у телекомунікаційній індустрії формує ряд переваг для кожного суб'єкта господарювання.

Висновки з проведеного дослідження. Таким чином, державні інституції від державно-приватної бізнес-взаємодії мають наступні потенційні переваги: отримання інвестиційних ресурсів, які необхідні для розвитку об'єкта управління; підтримку соціально важливих проєктів для національного суспільства; набуття управлінського досвіду, який забезпечить ефективність функціонування суб'єкта телекомунікаційної індустрії; розвиток новаторських видів внутрішньогалузевого проєктного фінансування, що у свою чергу забезпечить економію ресурсів державного або місцевого бюджетів; максимізація економічних результатів від ефективного управління процесу використання об'єктів державної форми власності; підвищення доступності інформаційно-комунікаційних послуг і сервісів для національного суспільства; повноцінність та безперервність загальнодоступності інформаційно-комунікаційних послуг і сервісів для всіх категорій споживачів; підвищення кількісних та якісних ознак послуг, які надаються у телекомунікаційній сфері; підтримка та стимулювання модернізації, реконструкції та переоснащення у базових сегментах телекомунікаційної індустрії; доступ до інноваційних розробок в сфері телекомунікації; міжнародне співробітництво. Приватний сектор від державно-приватної бізнес-взаємодії мають наступні потенційні можливості: розширення ринкової ніші на ринку телекомунікаційної індустрії; доступ до раніше закритих сегментів національної економіки; можливість отримання кредитів під державні гарантії; удосконалення регуляторних нормативно-правових актів; створення позитивного іміджу приватного партнера на ринку інформаційно-комунікаційних послуг і сервісів.

Нові організаційно-адміністративні та соціально-економічні відносини в умовах цифрової економіки спонукають до об'єднання та бізнес-взаємодії державного та приватного капталу, що забезпечить стратегічний розвиток телекомунікаційної індустрії та загальнодоступність сучасних інформаційно-комунікаційних послуг і сервісів.

Рис. 2. Модель державно-приватної бізнес-взаємодії у телекомунікаційній індустрії

БІБЛІОГРАФІЧНИЙ СПИСОК:

1. Про державно-приватне партнерство : Закон України від 01.07.2010 р. № 2404-VI. Дата оновлення: 09.11.2017. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2404-17> (дата звернення: 15.03.2019).
2. Апаров А., Яценко А. Державно-приватне партнерство як особлива прва форма співпраці держави з приватним бізнесом. Держава та право. Науковий журнал. Серія : Юридичні науки. № 4(81). 2015. С. 27–35.
3. Прошкуратов О.М. Основні соціально-економічні сфери реалізації державно-приватного партнерства у світі. Наукові праці НДФІ. 2014. № 1(66). С. 40–48.
4. Сімак С.В. Світовий досвід організації державно-приватного партнерства. Наукові праці. Державне управління. Вип. 223. Т. 235. С. 88–93.
5. Данилишин Б.М. Аналіз регуляторного впливу при впровадженні Закону України «Про загальні засади розвитку державно-приватного партнерства в Україні» // Департамент інвестиційної та інноваційної діяльності [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.me.gov.ua/control/uk/publish/article/system (дата звернення: 15.03.2019).
6. Павлюк К.В. Сутність і роль державно-приватного партнерства в соціально-економічному розвитку держави. Наукові праці КНТУ. Економічні науки. 2010. Вип. 17. С. 48.
7. Абалкин Л.И. Размышления о долгосрочной стратегии, науке и демократии. Вопросы экономики. 2006. № 12. С. 8.
8. Варнавский В.Г. Государственно-частное партнерство: некоторые вопросы теории и практики. Мировая экономика и международные отношения. 2011. № 9. С. 41–50.
9. Кейнс Дж.М. Общая теория занятости, процента и денег. Избранное. М.: Эксмо, 2007. 960 с.
10. Бондаренко Д.С. До питання адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства за законодавством України. Вісник Запорізького національного університету. 2014. № 1. С. 152–157.
11. Вінник О.М. Проблеми правого регулювання корпоративних і партнерських відносин: монографія. К.: НДІ приватного права і підприємництва НАПрН України, 2010. 166 с.
12. Задорожний Г.В., Коврига О.В., Смоловик В.В. Соціальне партнерство – реальний шлях до відкриття суспільства. Х.: ХІБМ, 2000. 192 с.
13. Казюк Я. Державно-приватне партнерство як механізм стимулювання розвитку регіонів та місцевого самоврядування. Місцеве самоврядування та регіональний розвиток в Україні. 2012. С. 47–49.
14. Колот А.М. Соціальна згуртованість суспільства як доктрина: основні засади, причини актуалізації, складові розвитку. Економічна теорія. 2010. № 1. С. 18–28.
15. Круглов В. Державно-приватне партнерство: історичний аспект / В. Круглов. // Публічне адміністрування: теорія та практика. – 2013. – Вип. 2 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Patp_2013_2_6 (дата звернення: 15.03.2019).
16. Запатріна І.В. Публічно-приватне партнерство в Україні: перспективи застосування для реалізації інфраструктурних проєктів і надання публічних послуг. Економіка і прогнозування. 2010. № 4. С. 62–86.
17. Маісурадзе М.Ю. Нормативно-правове забезпечення здійснення державно-приватного партнер-

ства в Україні. Економіка праці, соціальна економіка та політика. 2013. № 3. С. 115–123.

REFERENCES:

1. Pro derzhavno-pryvatne partnerstvo: Zakon Ukrainy vid 01.07.2010, # 2404-VI. Data onovleniia: 09.11.2017. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2404-17> (accessed 15 March 2019).
2. Aparov A., Yatsenko A. Derzhavno-pryvatne partnerstvo yak osoblyva prvova forma spivpratsi derzhavy z pryvatnym biznesom. Derzhava ta pravo. Naukovyi zhurnal. Serii: Yurydychni nauky, no. 4(81), 2015, pp. 27–35.
3. Proshkuratov O.M. Osnovni sotsialno-ekonomichni sfery realizatsii derzhavno-pryvatnoho partnerstva u sviiti. Naukovi pratsi NDFI, 2014, no. 1(66), pp. 40–48.
4. Simak S.V. Svitovyi dosvid orhanizatsii derzhavno-pryvatnoho partnerstva. Naukovi pratsi. Derzhavne upravlinnia. Vol. 223. T. 235. Pp. 88–93.
5. Danylyshyn B.M. Analiz rehuliatornoho vplyvu pry vprovadzhenni Zakonu Ukrainy «Pro zahalni zasady rozvytku derzhavno-pryvatnoho partnerstva v Ukraini» // Departament investytsiinoi ta innovatsiinoi diialnosti. URL: www.me.gov.ua/control/uk/publish/article/system (accessed 15 March 2019).
6. Pavliuk K.V. Sutnist i rol derzhavno-pryvatnoho partnerstva v sotsialno-ekonomichnomu rozvytku derzhavy. Naukovi pratsi KNTU. Ekonomichni nauky. 2010. Vyp. 17. P. 48.
7. Abalkin L.I. Razmyshleniya o dolgosrochnoy strategii, nauke i demokratii. Voprosy zkonomiki. 2006. № 12. P. 8.
8. Varnavskiy V.G. Gosudarstvenno-chastnoe partnerstvo: nekotorye voprosy teorii i praktiki. Mirovaya zkonomika i mezhdunarodnye otnosheniya. 2011. № 9. Pp. 41–50.
9. Keyns Dzh.M. Obschchaya teoriya zanyatosti, protsenta i deneg. Izbrannoe. M.: Eksmo, 2007. 960 p.
10. Bondarenko D.S. Do pytannia administratyvno-pravovoho rehuliuвання derzhavno-pryvatnoho partnerstva za zakonodavstvom Ukrainy. Visnyk Zaporizkoho natsionalnoho universytetu, 2014, no. 1, pp. 152–157.
11. Vinnyk O.M. Problemy pravoho rehuliuвання korporativnykh i partnerskykh vidnosyn: monohrafiia. K.: NDI pryvatnoho prava i pidpriemnytstva NAPrN Ukrainy, 2010. 166 p.
12. Zadorozhnyi H.V., Kovryha O.V., Smolovyk V.V. Sotsialne partnerstvo – realnyi shliakh do vidkryttia suspilstva. Kh.: KhIBM, 2000. 192 p.
13. Kaziuk Ya. Derzhavno-pryvatne partnerstvo yak mekhanizm stymuliuвання rozvytku rehioniv ta mistsevoho samovriaduvannia. Mistseve samovriaduvannia ta rehionalnyi rozvytok v Ukraini. 2012. Pp. 47–49.
14. Kolot A.M. Sotsialna zghurtovanist suspilstva yak doktryna: osnovni zasady, prychny aktualizatsii, skladovi rozvytku. Ekonomichna teoriia, 2010, no. 1, pp. 18–28.
15. Kruhlov V. Derzhavno-pryvatne partnerstvo: istorychnyi aspekt / V. Kruhlov // Publichne administruvannia: teoriia ta praktyka. – 2013. – Vol. 2. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Patp_2013_2_6 (accessed 15 March 2019).
16. Zapatrina I.V. Publichno-pryvatne partnerstvo v Ukraini: perspektyvy zastosuvannia dlia realizatsii infrastrukturykh proektiv i nadannia publichnykh posluh. Ekonomika i prohnozuvannia, 2010, no. 4, pp. 62–86.
17. Maisuradze M.Yu. Normatyvno-pravove zabezpechennia zdiisnennia derzhavno-pryvatnoho partnerstva v Ukraini. Ekonomika pratsi, sotsialna ekonomika ta polityka, 2013, no. 3, pp. 115–123.